

ΔΕΝ είχε περάσει καὶ πολλὴ ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ὥρα ποὺ τὰ μεγάλα λάβαρα τοῦ Ἀγίου Γονζálου, τὰ ὄποια κρατούσαν ἄνδρες μὲ ἡράκλειο ἄνατημα, ἡλιοκαμψένο πρόσωπο καὶ φλέβες φυσικούμενές ἀπὸ δύναμι, ἐφάντησαν στὴν πλατείᾳ καὶ ἐκυμάτιζαν ἐλαφρῷ στὸν ἄφε. Οἱ κάτοικοι τοῦ Μασκάλινο γιώρταζαν ἔκεινη τὴν ἡμέρα τοῦ Σεπτέμβρη, μὲ ἀσυνήθιστη χαρᾷ. Ἡ ψυχές τους ἔκαγαν ἀπὸ ἀνίστο πάθος ἀγάπης γιὰ τὸν Ἀγίο. "Οὐο τὸ χωρὶς ἔξεδήλωσε τὸν πιὸ μεγάλο σεβασμὸ στὸν πολιούχο του. Στὸν δρόμον ἡ γυναικεῖς εἶχαν ἀπλῶσει τὰ νυφικά τους φορέματα ἀπὸ τὸ παρθένο δῆς τὸ ἄλλο, οἱ ἄνδρες εἶχαν στολίσει τὶς πόρτες μὲ πρασινάδες καὶ στὰ κατώρλα τῶν σπιτῶν εἶχαν σκορπίσει λουλούδια. Καὶ καθὼς φωσύδες ὁ μπάτης, πραγματεύονταν ἔνας ἀτελείωτος κυματισμὸς ποὺ μάγεψε καὶ θάμπων δύον τὸν πόδον.

"Ἡ ποικιλὴ ἔξαρσολούσθιστη νᾶ ἔκτυλίγεται ἀπὸ τὸν νάρθηκα τῆς ἐκκλησίας ὡς τὴν πλατεία. Στὸ Ἱερὸ μπροστά δχῶν ἄνδρες, ἐπῆτες διωρισμένοι, περιέμεναν τὴ στεγμὴ νὰ σηράσουν τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀγίου Γονζálου. Τοὺς ἔλεγαν: Γιάννη Κονδρό, Οὐμαλίτο, Ἄττιλα, Βιτσέντιο Γκονάνο, Ρότσιο τὲ Τσεούζο, Βενεδέττο Γκαλάντη, Βιάγκο νὲ Κλίχη καὶ Γιάννη Σεντσατσούνα. Στεκόντουσαν ὅφθιοι, χωρὶς νὰ μιλοῦν, στενοχωριμένοι ἀπὸ τὸ ἀξιοῦ τῆς ὑπεροχῆς τῶν καὶ μὲ τὸ δέες σκοτείνεις κι' ἀδέβεας στὸ κεφάλι. "Ηῶν ὡμας πάρα πολὺ δυνατοί. Τὰ μάτια τους ἀστραφταν ἀπὸ φωτιὲς φανατισμοῦ καὶ τ' αὐτὰ τους ἤσαν στολισμένα μὲ χρυσούς χαλάκις, σαν τὸ σούνιορικα τῶν γυναικῶν. Κάπου-κάπου ἔσπιγγαν τὶς γοθιές τους, σὰν νᾶθελαν μ' ἀπὸ νὰ μετρήσουν τὴ δύναμι τους, ἢ ἀντάλλαζαν ἀπὸ κανένα κρυφὸ καμπόγελο.

Τὸ κούφιο ἄγαλμα τοῦ Ἀγίου, ἀπὸ μαρούντζο μαυριδερό, μὲ χέρια καὶ κεφάλη ἀσπενία, ἤταν πελώριο καὶ πολὺ βαρύ.

"Ο Ἄττιλας ωρτησε:

— "Ε! εἴμαστε ὄλοι ἕδω;

Τριγύρω του ὁ ἔνας ἔσπρωχε τὸν ἄλλο γιὰ νὰ ἴδῃ.

"Ἡ γυναικὲς χρωματιστὲς πόρτις τῆς ἐκκλησίας σὲ κάθε φροντιστὴν τοῦ ἄγαλμα ἄνογύκλειναν μὲ θόρυβο. "Οὐη ἡ ἐκκλησία εἰχει γεμισει ἀπὸ κατνό ἀβανιοῦ καὶ μοσχολίβανον. Κάπου-κάπου ἀκούγεται λίγη μονοική, μά ἤσαν καὶ στιγμὲς ποὺ δὲν μποροῦσεν νάκούσθης τίποτε ἀπὸ τὸν θόρυβο τοῦ πανηγυριοῦ.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν τελετουργικὴ ὄχλοδοή, κάποια κρυφὴ περηφάνεια γεννήθησε στὶς καρδιὲς τῶν δύτων συντρόφων.

Ἐλεῖ πειά ἔτοιμοι καὶ ἀπλώντων τὰ χέρια τους,

"Ο Ἄττιλας φωνάζει:

— "Ενα... Διο... Τρία!...

Καὶ δύοι μαζὶ βάζουν τὰ δινατά τους, γιὰ νὰ σηράσουν τὸ ἄγαλμα ἀπὸ τὴν Ἀγία Τράπεζα. "Ἄλλα τὸ βάρος τοῦ Ἀγίου είναι τόσο μεγάλο, ποὺ παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές τους τὸ ἄγαλμα ἔγειρε πρὸς τὸ ἀριστερά. Οἱ ἄνδρες δὲν εἶχαν ἀκόμα προφατάσει νὰ τὸ παύσουν δύοι μὲ τὸ χέρια τους γεωά. "Εβαλαν λοιπὸν πάλι τὰ δινατά τους γιὰ νὰ τὸ σαναστήσουν δρόπο στὴ θέση του, ἀλλὰ ἦταν τόσο βαρό ποὺ τοὺς ἐλύγησε τὰ κορμά. "Ο Βιάγκο κι' ὁ Κονδρό, ποὺ ἀδέξιον ἀπὸ τοὺς ἄλλους, τραβήχτηκαν ἔξαρνα, καὶ τὸ ἄγαλμα ἔπεισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ μεγάλου δρόμου. "Ο Οὐμαλίτο ἔγιαλε τότε μιὰ κρυψῆ τρόμου καὶ δόνηση.

— Προσεξτε! Προσεξτε! Εἴσωντες ὁ κύριος τριγύρω τους, τὴν δρά ποὺ εἶδε τὸν Ἀγίο σὲ σίνδονο, ἀλλὰ ὁ μεγάλος θρόνος ποὺ ἐπικρατοῦσε στὴν πλατεία δὲν ἀφῆσε τὰ λόγια του ν' ἀκοντούν.

Ο Οὐμαλίτο ἔπεισε στὶς γόνατα μὲ τὸ δεξῖ του χέρι πασινέο κάτω ἀπὸ τὸ μαρούντζον ἄγαλμα.

Σ' αὐτὴ τὴν θέση, χωρὶς νὰ κινηθῇ, ἔκυπταζε μὲ ὀλάνινητα μάτια, γεμάτα ἀγωνία καὶ τρόπῳ, τὸ μαγνησιένο του χέρι, χωρὶς νὰ βγάλῃ μιλά. Μερικές σταλαγματίες ζεστὸ αἷμα λέφωσαν τὴν Ἀγία Τράπεζα.

Οι σύντροφοί του προσπάθησαν ἀκόμα μιὰ φορὰ δύοι μαζὶ νά σηράσουν τὸν δύκο ἔκεινο ποὺ βασάνιζε τὸν Οὐμαλίτο, ἀλλὰ δὲν ἤταν εἴκοσο ἔνα τέτοιο πρόγμα.

Στὴν ἀγονία αὐτὴ τοῦ φρικτοῦ βασανισμοῦ του, ὁ Οὐμαλίτο ἐδάγκασε τὰ χειλὶ του μ' ἔναν παράξενον μορφασμό, ποὺ στὴ δέη του νὴ γυναικὲς ἀντρίχιασαν.

Ἐπὶ τέλους, κατώρθωσαν νά σηράσουν τὸν μεταλλικὸ δύκο κι' ὁ πασιμένος σύντροφος τράβηξε τὸ χέρι του ἀπὸ κάτω, κουματασμένο, καταματασμένο καὶ ἀγνώσιοτο.

— Πήγαινε σπίτι σου! Πήγαινε σπίτι σου! τοῦ φώναξαν οἱ σύντροφοι του καὶ τὸν ἐπτροφεῖν πρὸς τὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας.

Μιὰ γυναικά ἔβγαλε τὴν ποδιά της καὶ τοῦ τὴν ἔδισε τὸν δέη τὸ χέρι του. "Ο Οὐμαλίτο δύως ἀρνήθηκε νὰ τὴν πάρῃ, καὶ χωρὶς νὰ πῆ τίποτα, κύπταζε μερικούς νέους ἄνδρες ποὺ ἔτρεχαν καὶ φυλωκούσαν τριγύρω στὸ ἄγαλμα.

— Ελν! η σειρά μου! ἐφώναξαν.

— "Οχι! Ελν! ἡ δική μου!...

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΝΤ' ΑΝΟΥΝΤΣΙΟ

— "Οχι! Οχι! 'Η δική μου, ἡ δική μου!...

'Ο Τσίκρο Πόννος, ὁ Ματτίας Σκαφαρόλα κι' ὁ Τομάσος ντὲ Κλίζη πολεμούσαν ποὺς νὰ πάρῃ τὴ θέση τοῦ Οὐμαλίτο, τοῦ δύδον πληγωμένου συντρόφου.

Ο Οὐμαλίτο πλησίασε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ φλογεισούσαν. Τὸ πασιμένον τοῦ χέρι ταλαντεύταν σάν ξεκόμπαστο καὶ μὲ τὸ δέλλο δινογε δρόμο.

— Η θέση είνε δική μου! φώναξε μόνο.

Καὶ πρότεινε τὸν ἀριστερό του ώμο γιὰ νὰ βαστάξῃ τὸν Ἀγιο τῆς ἐνορίας του. "Εσφιγγε τώρα τὰ δόντια του καὶ προσπαθοῦσε, καταβάλλοντας δῆλη τοῦ τῆληος, τὰ συνηγατήση τοὺς πόνους του.

— Τί θέλεις νὰ κάνεις; τὸν χώρησε ὁ Αττίλας.

— Θὰ κάνω δὲν προστάξεις τὸν Ἀγιό μου! ἀπάντησε ὁ Οὐμαλίτο, καὶ άρχισε ν' ἀπολυθάνη τοὺς πόνους του.

Ο πόδισμός τὸν ἔβλεπε μὲ θαυμασμό.

— Τί έπαθες, Οὐμαλίτο; τὸν χωτοδαν δῆλοι, δείχνοντάς του τὸ πασιμένον τοῦ χέρι.

Α'λλο αὐτὸς δὲν ἀπαντούσε. Βάδιζε πάντα μπροστά, μὲ τὸ κεφάλι συμμενόν, ἀτάραχος, ἀνάμεσα στὸ πάηθος τῶν πιστῶν, ποὺ διλούνταν δύομά της.

Εξαφανα, σ' ἔνα στριψυμό τοῦ δρόμου, ὁ τραυματισμένος, μὴ μπορώντας νὰ βαστητῇ πειά, ἔπεισε κάποια. Μιὰ μικρὴ ταφαχή ἐπακολούθησε, ἡ λιτανεία σταμάτησε γιὰ λίγες στιγμές, μὰ έπειτα συνέχισε τὸ δρόμο της.

Ο Ματτίας Σκαφαρόλα ἐπήρε τῷσα τὴν ἀδειανή θέσι τοῦ Οὐμαλίτο. Διὺ συγγενεῖς τοῦ ἐσήκωσαν τὸν τραυματισμένον κι' ἀναστήθησε τὸν μετρφωτο καὶ τὸν μετεφέραν σ' ἔνα γειτονικὸ σπίτι.

Ἐξεῖ καθάπτων ἡ γηρά. "Αννα ντὲ Τσεούζο, ειδίζη νὰ γιατρεύῃ τὰ κατάγματα. Μά μόλις κύνταξε τὸ ματωμένο χέρι τοῦ Οὐμαλίτο, κούνησε τὸ κεφάλι της ἀτελεισμένη καὶ είλε:

— Δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτα!

Η πέτρα της δὲν τὸ πεθώσσει καθόλου σ' αὐτὴ τὴν περίστασι.

Ωτόσος ὁ Οὐμαλίτο συνήλθη σὲ λίγο. Τότε, χωρὶς νὰ πῆ λεῖ, ἀρχίσε νὰ κυττάζῃ ἡ σηνάχης τὸ χέρι του ποὺ κρεμάνται λιγάνες, μὲ τὰ κόκκαλά του συντριμμένα.

Διὺ τρεῖς κωρικοὶ ἐφτασαν σὲ λίγο νὰ ίδουν τὸν πληγωμένο καὶ καθένας μὲ ζένα κινητὰ ποὺ κεφαλοῦσι τὸν ή μ' ἔνα λόγο ἔλεγε τὴν ίδεα του γιὰ τὸ πάθημα του.

Ποιος πῆρε τὴ θέση μου στὴ μεταφορά τοῦ Αγίου; τοὺς πέτρες της ἀπαγόρων τοῦ Αγίου.

— Ο Ματτίας, τοῦ ἀτάντησαν.

— Τί κάνουν αὐτὴ τὴν δρά; Ξαναφώτησαν.

— Ψάλλονταν τὸν ἐσπερινό, τοῦ ἀποκριώτας.

Καὶ σὲ λίγο τὸν ἀποκριαζέτησαν κι' ἔφυγαν γιὰ νὰ πάγε στὴν ἐκκλησία ποὺ νὴ καπτάνες γιὰ τὸν πατριαρχή.

Ἐνας συγγενεῖς τοῦ Οὐμαλίτο ἔβαλε τὸν πάντα του καὶ τὸν πάντα της στὴν πατριαρχή.

— Πλένε τὸ χέρι σου... Απόψη μὴ γνωρίσουμε λίγο ἀργά, γιατὶ πά πάμε ν' αποκόσιψε τὸν ἐσπερινό.

Ο Οὐμαλίτο μετέψησε μόνον. "Η καμπάνες χτυπούσαν κάθε στιγμὴ ποὺ δυνατά καὶ ποὺ γρήγορα. Καὶ ἡ δέης περνοῦσαν, περνοῦσαν πλητυτές καὶ θλιβερές γιὰ τὸν τραυματισμένο.

Εἶχε ἀρχίσει πάντα νὰ ξημερών...

Μιὰ ἐλάττη πὸ τὴν ἔδεινο τὸ άνεμος, χτυπούσε τὰ κλωνάρια της στὸ πατριαρχή παρθένο. Ο Οὐμαλίτο, πλαγιασμένος πάντα σ' ἔναν καναπέ, βούτησε στὸν πόνο της περιστούσαν δέοντας πάντα στὸ νεφελεύσινον σύνεντο του καὶ είλε:

— Τίποτε δὲν ὀφελεῖ. Τὸ χέρι μου είνε καμένο! "Αγιέ μοι Γονάτιβε, σου τὸ χαρίζω.

Πήρε τότε ἔνα μαχαίρι καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ σπίτι.

Οι δρόμοι ἔζημοι. "Οροι οἱ Χριστιανοὶ βρισκόντουσαν στὴν ἐκκλησία. Πάνω ἀπὸ τὶς στέγες δύο πέρα, μαρχοῦσαν στὸν δρόζοντα, ταξίδευαν τὰ μενεκεδενία σύνεντα τὸ Σεπτέμβρο, ποὺ συγκατάπιαν τὰ σχήματα καὶ τὶς μορφές κάθε εἰδους ζώων...

Μέσης στὴν ἐκκλησία, κάτω ἀπὸ τοὺς ηγούμενος πλήθησε τὸ τροπάρια, συνοδεύοντας τοὺς παπάδες καὶ τοὺς ψαλτές. Μιὰ ἀντυπόρορη ζέστη ἔβγαινε ἀπ' δύο ἔκεινα τὰ ἀνθρώπινα κορμά κι' ἀπὸ τὶς φλόγες τῶν κεριῶν. Τὸ ἀστμένιο κεφάλι τοῦ Αγίου στηνθροσούλοντας μέσον ἀπ' τὸν δέη κατεύθυνες σάν φάρος.

—"Οταν δὲ οὐμαλίτο μήτησε στὴν ἐκκλησία. Διὺς γιόσαν καὶ τὸν κύτονταξαν μὲ κατάπληξη καὶ θαυμασμό. Αὐτὸς δύως προσώπων θρόνησε ἀτάραχος δύος τὴν Αγία Τράπεζα καὶ, κρατώντας τὸ μαχαίρι του μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι, είλε τὴν πόνη τὸν δὲν ἔτρεμε καθόλου:

— "Αγιέ Γονάτιβε μου, σου τὸ χαρίζω!...

Καὶ ἀρχίσε νὰ κόβῃ τὸ δέη του χέρι, γίνωσ μὲ τὸ καρπό, σταθερά καὶ ἀργά, μπροστά σ' δύο τὸ ἐκκλησίασμα ποὺ ἀνατρίχιαζε ἀπὸ

ΤΟ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΔΛΑΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΆΛλΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κευτσεμπελίδα)

νοθεσία του Οινόλιαμ Ντήτερλε.

— Οι Σούηδοι άνησυχοι πολὺ μὲ τὴν ἀνεξήγητη μελαγχολία καὶ σχέδιον νευρασθένεια πον δείχνει ή Γρόβετα Γράμπιτο, ἀτ' τὸν καὶ πον γύρισται στὴν πατρίδα της.

— Η «Θεία Γρόβετα» ἀπόφενει κάθε σχέσι καὶ κάθε ἐπικοινωνία μὲ δῆλο τὸν κόσμο καὶ μένει μόνη, μὲ τὴ μητέρα της, στὴν ὑπέροχη βίλλα πον ἄγραπτο καντά στὸ Ντιούρσολα.

— Λέγεται, διτὶ η νευρασθένειά της αὐτὴ δρείλεται στὴ στενοχώρη της, γιὰ τὶς καλοσπασίες ζημίες πον ἔπαιδε ἐξ αἰτίας τῆς χρεοκοπίας του Οίκου Κρόνγκερ. «Ολη τὴν περιουσία της σχέδιον τὴν εἰχε τοποθετημένη σὲ καροτά τοῦ αιτοκονήσαντος μεγαλοπατερῶν της.

* * *

— Η Γκλόρια Σθάνσον, διτὶ γύριστε, πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες στὸ Απτζελες ἀπὸ ἔνα ταξεδεῖ της στὴν Εὐρώπη, βρήκε τὴν περίφραμη βύλλα της... ἐντελῶς ἄδεια.

— Είχε αἱμέλησε νὰ πληρώσῃ τὸ λογαριασμὸν τοῦ Οίκου πον τὴν εἰλικρίνη, καὶ αὐτὸς τῆς ἔκανε, κατὰ τὴν ἀπονοία της, κατασχεσι.

— Η Σθάνσον ἀφρόστησε ἀπ' τὴ στενοχώρη της καὶ τῷφα νοσηλεύεται σὲ μιὰ κλινική.

* * *

— Έξαιρετικὴ ζωηρότης παραφεύεται κατὰ τὴν ἐφετεινὴ κινηματογραφικὴ σαιζὼν στὴ Ρωσία, διοτι βρίσκονται ἀρχετοὶ διάστηματος σκηνοθέταις, γνωρίζονται πολυάριθμες τανίες, διως ὁ Πισκατόρ, Χάνς Ρίχτερ, ὁ Λουγκάζ, καὶ ἄλλοι.

— Σ' ἔνα ἀπὸ τὰ φίλα πον γνωρίζονται, Λά έμφανεςθῇ αἰτοροσώπος καὶ ὁ Στάλιν.

* * *

— Ο Ζώρς Μπρέντ θὰ κινηματογραφήσῃ ἐπέτεος τὸ περίφραμμα μυθιστόρημα τοῦ Λ. Ε. Λιόνς «20.000 χρόνια στὸ Σίγκ—Σίγκ», πον ἔχει δέ θέμα τὴ ζωὴ στὴν πασίγνωστη Αμερικανικὴ φιλακή.

* * *

— Η Γερμανικὴ ἐταιρεία πον γνώστε τὸ πολύχρονο πολεμικὸ φίλμ «Ντονιούμόν», θὰ γνωρίσῃ τόρα καὶ ἄλλο, μὲ τὸν τίτλο «Ο Μάρνις».

* * *

— Στὸ Ζωολογικὸ Κήπο τοῦ Βερολίνου γνωρίστηκε μιὰ χαριτωμένη τυνία, μὲ τὸν τίτλο «Ειδυλλιούμενά παθιά».

— Σ' αὐτὴ ἔλαβαν μέρος, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφτὸν, 300 παιδιά ἀπὸ ἐκείνα πον συντάξουν καθημερινῶς στὸ Ζωολογικὸ Κήπο.

* * *

— Στὴν Πράγα θὰ γνωρίσῃ προσεχῶς σὲ τρεις ἐνδοσεις (Γαλλική, Γερμανική καὶ Τσεχική) μιὰ νέα βέρσιδν τοῦ «Σέρλοκ Χόλμες».

* * *

— Ο Κόνρατ Φάιτ θὰ παῖξη, τὸ φινόπωρο, σ' ἔνα θέατρο τοῦ Λονδίνου.

— Ο Ρόντ Λά Ρόζ, ὁ ἀντρας τῆς Βίλμα Μπάνκν, θὰ παῖξῃ σ' ένα θέατρο τοῦ Βερολίνου.

— Η «Αννα Στέν, η μεγάλη Ριοσίδια» βεντέττα, η πρωταγονίστρια τῶν «Αδελφῶν Καραμαζόφ», βρίσκεται στὸ Χόλλγοντ, διοτι ὑπέργαψε σινεμάδιο γιὰ διν χρόνια μὲ τὴ Μετρό.

* * *

— Μέσα σὲ διν χρόνια, ἐξ αἰτίας τῆς κρίσεως, ἡ αἴθουσες κινηματογράφου στὴν Αμερική, ἀπὸ 13.000 πον ήσαν πρὶν, περιωρίστηκαν σὲ 7.000.

— Αναγάστησε νὰ πλεύσῃ καὶ αὐτὸς τὸ «Ρόζι», τὸ πολυτελέστερο κινηματοθέατρο τῆς Ν. Υόρκης.

* * *

— Στὴ νέα ταινία του «Μελάδια ξρωτού», δ. Ριζάρδος Τάισπετ, ἔχει δέ παρατητέο τοῦ τὴ μαρούλα καὶ σινηματηριοτάτη Λιέν Ντέγκερ.

* * *

— «Ενα νέο ἀπέτροι ἀνέτειλε στὸ Χόλλγοντ, η Δωροθέα Οινίλων.

— Απὸ στενογράφους πον ἔταν σὲ μιὰ κινηματογραφικὴ ἐταιρεία, τῆς ηρθε ἡ ίδεα νὰ παῖξῃ καὶ στὸ στοίνιο.

— Εἶπε λοιπὸν μιὰ δοκιμὴ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε θριαμβευτικό.

— Καὶ τώρα, η Δωροθέα Οινίλων είναι μιὰ ἀπὸ τὶς ἀσφαλέστερες βεντέττες τοῦ μέλλοντος.

* * *

— Ο Φρίτ Λάγκ, ὁ διάσημος Γερμανὸς σκηνοθέτης τῶν ταινιῶν «Μητρόπολες», «Μιὰ γινάκια στὴ Σελήνη», «Κατάσκοποι», «Διόλοφόνος», πήγε στὸ Παρίσιο, γιὰ νὰ διαλέξῃ τοὺς πρωταγωνιστᾶς τοῦ νέου φιλμ:

— «Άγιε Γονάδαλε μου! Σοῦ τὸ χαρίζω!...

— «Ενα ωραιότατο σκίτσο του Σαρλώ.